

JACOB I WILHELM GRIMM

**Biedny młynarczyk i
kotek**

JACOB I WILHELM GRIMM

Biedny młynarczyk i kotek

TEUM. BOLESŁAW LONDYŃSKI

Był raz młynarz, który nie miał ani żony, ani dzieci, ale za to trzech uczniów.

Uczeń

Gdy ci ostatni przebyli u niego po lat kilka, rzekł do nich:

— Jestem stary i pójdę sobie za piec; wy idźcie w świat, a który z was przyprowadzi do domu najlepszego konia, temu oddam młyn, a on za to będzie mnie żywił do samej śmierci.

Koń

Trzeci z tych uczniów był najmłodszy, a dwaj starsi mieli go za głupca i twierdzili, że się do młyna nie nadaje; on też go nie chciał później!

Głupiec

Wyszli tedy¹ wszyscy trzej razem, a gdy się znaleźli już za wsią, dwaj starsi mówią do głupiego Bartka:

— Ty możesz tu zostać, bo póki życia żadnej szkapy² nie zdobędziesz.

Jednakże Bartek poszedł z nimi, a gdy noc zapadła, wleźli do jakiejś groty³ i ułożyli się do snu.

Dwaj starsi wyczekiwali, dopóki Bartek nie zaśnie, po czym wstali i wyszli, zostawiając go samego, pewni, że dobrze robią.

Podstęp

A jednak źle im się przytrafiło.

Gdy słońce zaszło i Bartek się obudził, rozejrzał się w koło i zawołał:

— Boże, gdzie jestem!

Po czym wstał na czworakach, wyszedł z groty do lasu i myśli sobie:

„Jestem teraz zupełnie sam, opuszczony i jakże mogę dojść do posiadania szkapy?”

Samotność

I gdy idzie dalej zamyślony, spotyka małego pstrego kotka, który odezwał się doń⁴ łaskawie:

Kot

— A dokąd to idziesz, Bartku?

— Ach, czy nie możesz mi pomóc?

— Wiem, czego pragniesz — odparł kotek. — Chcesz mieć ładnego konia, pójdź ze mną, a jeżeli przez siedem lat będziesz mi służył wiernie, to dam ci konia, tak pięknego, jakiegoś jeszcze w życiu nie widział.

Kot, Koń

„A to jakiś osobliwy kot — pomyślał Bartek — co mi to szkodzi spróbować, czy on prawdę mówi?”

Kotek zaprowadził Bartka do swego pałacyku, gdzie mu posługiwały same koty, skacząc po schodach tam i z powrotem.

Sługa

Koty te spełniały swą czynność bardzo zręcznie i wesoło. Wieczorem, gdy siadano do stołu, dwóch z nich musiało przygrywać; jeden grał na basie, a drugi na trąbce, a dmuchał tak, że o mało mu faworyty⁵ nie poodpadały.

Po zjedzeniu posiłku stół uprzątnięto, a kot rzecze:

— No, Bartku, pójdź tańczyć ze mną!

— A daj mi spokój! — odrzekł Bartek. — Ja z takim kocurem nie tańczę, tegom jeszcze nigdy nie robił.

¹tedy (daw.) — więc, zatem.

²szkapa — z politowaniem o koniu, zwłaszcza lichym, zabiedzonym.

³grota — jaskinia, pieczara.

⁴doń — do niego.

⁵faworyty (przestarz.) — zarost pozostawiony na policzkach; bokobrody, baki.

— No to zaprowadźcie go do łóżka — rzekł kot do służby.

I oto jeden oświecił⁶ mu sypialnię, drugi kot ściągnął mu buty, inny skarpetki i w końcu jeden zgasił światło.

Na drugi dzień z rana zjawili się znowu i pomagali mu przy wstawaniu z łóżka; jeden wciągnął mu skarpetki, drugi wiązał trzewiki⁷, inny przyniósł buty, jeszcze inny umył go, a inny obtarł mu twarz ogonkiem.

— To dosyć przyjemnie... — rzekł Bartek.

Ale i on musiał służyć kotom i rąbać im drzewo codziennie; dano mu do tego srebrną siekierę, a także srebrną piłę, a za to pień był miedziany. No i rąbał drzewo na drobniutkie kawałki, siedział sobie w domu, miał dobre jedzenie i picie, nie widział jednak nikogo, jak tylko kota i jego służbę.

Pewnego razu kotek rzecze doń:

— Idź no na łąkę, skoś mi ją i susz trawę.

Co rzekłszy, dał mu srebrną kosę i złotą oselkę⁸, ale kazał mu je odnieść z powrotem.

Poszedł Bartek i robi to, co mu polecono. Po skończeniu roboty odniósł kosę, oselkę i siano — i pyta, czy kot nie dałby mu już jego wynagrodzenia.

— Nie — odparł kotek — musisz mi jeszcze zrobić coś nie coś. — Masz oto budulec srebrny, siekierę ciesielską⁹, okierkę¹⁰ i w ogóle co potrzeba, wszystko ze srebra. Musisz mi z tego wybudować mały domek.

Bartek postawił żądany domek i oświadczył, że wszystko już zrobił, a dotąd jeszcze nie ma konia.

Siedem lat zleciało mu prędzej, jak niecałe pół roku.

Kotek zapytał, czy chciałby zobaczyć konia. — Chciałbym — odrzekł Bartek!

Na to kotek otworzył domek, a gdy drzwi się roztwarły, Bartek patrzy, a tam stoi dwanaście koni. Ach co to były za pyszne¹¹ ogiery¹²! Jeden w drugiego! aż mu się serce rozradowało. Kotek dał mu jeść i pić i rzecze:

— Wracaj do domu, konia ci nie dam wziąć z sobą, ale za trzy dni sam się zjawię i przyprowadzę ci go.

Bartek zebrał się w drogę, a kotek wskazał kierunek, którym ma iść do młyna. Ale kotek nie dał mu nowego ubrania.

Bartek musiał wracać w starej, podartej kurtce, jaką miał przed siedmiu laty na sobie i z której oczywiście wyrósł.

Za powrotem do domu, zastał dwóch starszych uczniów u młynarza; każdy z nich przyprowadził wprawdzie ze sobą konia, ale jeden był ślepy, a drugi kulawy.

Pytają go tedy:

— Bartku, gdzież twój koń?

— Przyprowadzą mi go za trzy dni.

— No, Bartku, jak tobie tu przyprowadzą konia, to będzie coś wspaniałego!

Wszedł Bartek do izby, ale stary mówi, ażeby się nie zbliżał do stołu, bo był tak obdarty, w takich łachmanach, że wstyd by mu było, gdyby kto wszedł niespodzianie¹³.

Wyniesiono mu trochę posiłku na dwór, a wieczorem, idąc na spoczynek, żaden z dwóch starszych nie chciał go wpuścić do łóżka, więc musiał się umieścić przy ęsiach w obórce, gdzie się rzucił na garść twardej słomy.

Nazajutrz¹⁴ gdy wstał z rana, już trzy dni minęły i oto nadjeżdża karetą w sześć koni, ale jakich świetnych koni, aż lubo¹⁵ patrzeć było! A przy tym służący z siódmym koniem, który był przeznaczony dla biednego Bartka.

Z karety wysiadła wspaniała córka królewska i udała się do młynarza. A tą córką królewską był mały pstry kotek, któremu Bartek wysługiwał się przez lat siedem.

Koń, Kot, Serce

Koń

Koń

Córka

⁶oświecił — oświecił.

⁷trzewik — sznurowany but z cholewką.

⁸oselka — narzędzie do ręcznego ostrzenia noży i kos.

⁹ciesielski — przymiotnik od słowa „cieśla”: rzemieślnik budujący z drewna.

¹⁰okierka — zdrobnienie od „oksa”, czyli topór.

¹¹pyszny — tu: wspaniały.

¹²ogier — koń płci męskiej.

¹³niespodzianie — niespodziewanie.

¹⁴nazajutrz — następnego ranka.

¹⁵lubo (daw.) — miło.

Królewna spytała młynarza, gdzie jest najmłodszy z jego uczniów?

Na to odrzekł młynarz:

— Nie możemy go trzymać we młynie, bo jest tak obdarty, że musiał nocować w obórce przy gęsiach.

Królewna rozkazała, ażeby go zaraz przyprowadzono.

Przyprowadzono go tedy, a biedak musiał się bardzo kurczyć, ażeby się osłonić jako tako.

Służący podał mu nową odzież, a tak piękną i wspaniałą, że gdy się umył i ubrał, żaden królewicz nie mógł ładniej wyglądać.

Teraz królewna chciała się przyjrzeć koniom, które przyprowadziło dwóch starszych młynarczyków, a jak wiadomo, jeden z tych koni, był ślepy, a drugi kulawy.

Obejrawszy je, kazała słuzącemu przyprowadzić siódmego konia. Gdy go młynarz ujrzał, oświadczył, że nigdy jeszcze tak piękny rumak¹⁶ nie stawał przed jego domem.

— A jest to właśnie koń dla trzeciego ucznia pańskiego — rzekła królewna.

— No, to on w takim razie młyn obejmie! — zawołał młynarz.

Ale królewna odparła, że może sobie i konia i młyn zatrzymać, wzięła biednego Bartka z sobą, posadziła go do karety i odjechała z nim razem.

Udali się naprzód do małego domku, postawionego przezeń¹⁷ za pomocą srebrnych narzędzi. Patrzy Bartek, aż tu stoi wielki pałac, a wszystko w nim ze złota i srebra. Wkrótce potem królewna wyszła za niego za mąż i uczyniła go bogatym, tak bogatym, że mu starczyło na całe życie.

Z tego wynika, że nie zawsze da się powiedzieć, iż głupi nie może się zdobyć na nic mądrego.

Bogactwo

Głupiec

---

¹⁶rumak — rasowy, piękny koń.

¹⁷przezeń — przez niego.

Ten utwór nie jest chroniony prawem autorskim i znajduje się w domenie publicznej, co oznacza że możesz go swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać. Jeśli utwór opatrzony jest dodatkowymi materiałami (przypisy, motywy literackie etc.), które podlegają prawu autorskiemu, to te dodatkowe materiały udostępnione są na licencji Creative Commons Uznanie Autorstwa – Na Tych Samych Warunkach 3.0 PL.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/biedny-mlynarczyk-i-kotek>

Tekst opracowany na podstawie: Bracia Grimm, Baśnie, Złota Biblioteczka; 4, Warszawa 1929

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez Bibliotekę Narodową z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów BN.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Marta Niedziałkowska, Paweł Kozioł, Weronika Trzeciak.

Okładka na podstawie: paul bica@Flickr, CC BY 2.0